SĂLCIILE NU PLÎNG DECÎT SEARA

ROMULUS BĂRBULESCU

Elicopterul se înclina, vira strîns, legănîndu-se într-un turbion de aer fierbinte. Abia acum văzu doctorul, pe dreapta, flacăra înaltă care ardea învolburat, consumînd cu febrilitate trunchiurile copacilor, ca şi cum în marginea pădurii ar fi fost aruncată o bombă incendiară ce declanşase pălălaia. Un nor spasmodic, plumburiu, se înverşuna să absoarbă din paşnica lumină a zilei. Aşezate în semicerc, albe, nişte uriaşe camioane-cisternă revărsau asupra rugului încins puternice jeturi de spumă. Pompierii, în costume galbene, se mişcau lent printre vehicule.

Între liziera brazilor mistuiţi de flăcări şi marginea autostrăzii, pe iarbă zăcea un morman schimonosit de metal, amintind prin formele vagi de o fostă limuzină. În jurul ei poliţişti în uniformă, tehnicieni, operatori care manevrau – cu siguranţa unor profesionişti aflaţi în plin spectacol – tot felul de aparate. La mică distantă, ambulanţa sanitară, argintie.

Imaginea, văzută din carlingă, nu mai lăsa loc şi pentru ipoteze. Doctorul îşi pipăi cu dezgust cascheta metalică ce-i strîngea ţeasta. Încă nu se obişnuise cu acest element barbar, sadic, impus prin nu ştiu ce regulament de ordine interioară.

— Supravieţuitori? întrebă el după formula obişnuită.

— Glumiţi? răsună în căşti o voce aspră, neutră, în ton cu acel sălbatic tablou al evenimentului petrecut jos şi cu zădărnicia evidentă a oricăror intervenţii. Nu vedeţi? Nici o şansă...

Aterizară puţin mai încolo, într-o poiană cu iarba arsă de gazele miilor de maşini ce se vînturau în coloane lungi pe şosea. Pilotul se răsuci întrebător spre medicul bătrîn de lîngă el. Acesta, încruntat, tocmai îşi potrivea boneta albă, profesională, pe cap. Părea absent la tot ce-l înconjoară.

— Nu se mai potolesc! mormăi furios pilotul, ca pentru sine, şi remarca era adresată în egală măsură atît şoferilor excesiv de grăbiţi, cît şi doctorului din cale-afară de conştiincios.

Dar bătrînul nu auzi, ori nu-i dădu atenţie.

— Tar-ga! ceru şi, cu un gest nervos, împinse portiera

Cobori sprinten, îşi luă trusa sub brat şi porni cu paşi egali, liniştiţi, spre locul marcat de coloana de fum şi flăcări. Halatul îi flutura – sub rafalele de vînt ale elicei duble care încă nu se oprise –, iar după cîteva secunde boneta albă, smulsă de suflu, i se rostogoli printre roţile bezmetice ale maşinilor ce rulau pe cele şase benzi de beton ale autostrăzii.

Targa era un complex autopropulsat, cu suspensie pe pernă de aer. Avînd o platformă cu masă chirurgicală, instrumentar şi aparatură de prim ajutor şi cu două scaune încorporate, pentru conducător şi pentru supravegherea accidentatului. Doctorul însă n-o mat aşteptă; începu să alerge, pe linia galben-fosforescentă dintre acostament şi scutul convex al şoselei, ţinîndu-şi cu mîna ochelarii...

Echipa de intervenţie acţionase cu promptitudine, cu siguranţa dobîndită după numeroasele operaţii reale la care participa săptămînal. Cînd bătrînul ajunse la faţa locului, incendiul fusese aproape stins. Din interiorul fostei limuzine, resturile omeneşti începuseră să fie culese şi aşezate în containerele mortuare.

— Aţi venit în control? îl întîmpină pe doctor un ofiţer în uniformă albastră, pesemne şeful echipei, corpolent, posac şi bănuitor. Brigada Centrală a cam început să ne poarte sîmbetele...

Bătrînul îi recunoscu vocea. Era a interlocutorului de adineauri, cu care purtase scurtul dialog radiofonic.

— Petersen! se recomandă grăbit. De la Gloria St. John's Hospital. Treceam întîmplător cu elicopterul. Cred că aş putea să vă fiu de folos... Medicul legist a sosit?

Porni repede în direcţia sinistrelor sertare negre ce se profilau în flancul ambulanţei. Două dintre ele nu fuseseră introduse în lăcaşuri; sub carcasele străvezii, în aerul îmbibat cu fenol, zăcea cîte un manechin dezmembrat, năclăit în vopsea roşie – o privelişte de cel mai prost gust, căreia blănurile scumpe, răsucite alandala, îi sporeau grotescul. O brăţară din aur, lată, masivă, atîrna de capătul unui os fragil, alb, îndreptat în sus, reproşînd parcă ceva cerului albastru, mut şi surd.

— Plecau spre nord! auzi lîngă el glasul ofiţerului poliţist. Au gonit cu peste 180 de mile... Îi cunoaşteţi?

Cu o intonaţie aparte bătrînul se întoarse, scrutător.

— Nu!

— E drept, aşa cum arată nu prea mai seamănă cu pozele din ziare. Familia Norton. Miliardarii şi politicienii. El avea de gînd să-şi depună candidatura... Viitor preşedinte...

Ofiţerul se opri scurt, de parcă altcineva, nevăzut, i-ar fi astupat gura cu palma. Se uită chiar împrejur, puţin alarmat.

— Ce se întîmplă? interveni şi medicul legist al echipei, sosind în fugă. Iar sub halatul alb ascunzîndu-se un lungan arţăgos, tinerel, cu părul roşu ce se prelungea în favoriţii căzuţi pînă pe mandibulă. Dacă nu mă-nşel nu ne-am cunoscut, se adresă arogant celui venit pe neaşteptate. Cine sînteţi?

— Luke Petersen! se prezentă doctorul cu tonul cel mai firesc

— Ne descurcăm şi singuri în meseria asta! i-o trînti ţîfnos, ignorînd cu desăvîrşire mîna bătrînului rămasă în aer.

Acesta îşi îngustă pleoapele, cîntărind parcă puterea de înţelegere a roşcovanului, apoi rosti răspicat:

— Al treilea pasager... A intrat în comă. Nu ştiţi încă de existenţa lui. Dacă moare, nici Dumnezeu nu vă scoate din rahat!

Se răsuci într-o doară şi privi în direcţia bolidului inform care zdrobise balustrada metalica a şoselei, rostogolindu-se apoi pînă acolo. Doar cineva în stare de un excesiv efort de imaginaţie ar fi putut bănui epava celei mai luxoase, mai puternice şi mai sofisticate limuzine, ultimul model pus în circulaţie de cei mai reputaţi constructori de automobile de pe continent „De ce n-a luat foc?", se întrebă, dar gîndul îi dispăru în aceeaşi clipă. În străfulgerările violete ale aparatelor, profesioniştii se agitau ca nişte marionete caraghioase, de parcă aşa ar mai fi putut smulge cîte ceva din secretele dezastrului, ale morţilor...

— Glumiţi! auzi acelaşi glas, cu replica de la început a dialogului lor, ca şi cînd vocabularul poliţistului se redusese la cîteva cuvinte. Desigur, glumiţi.

În fond, sub titulatura modestă a acestui „ofiţer poliţist" se ascundea un individ cu studii superioare, specializat în numeroase discipline ştiinţifice, iar după vîrstă mai poseda şi experienţa necesară ingratei lui profesii. Luke Petersen ştia deci ca o să aibă de furcă; se convinse mai întîi că ambulanţa autopropulsată e pe aproape şi-l văzu pe pilot cocoţat pe scaunul său, gata să execute orice ordin i-ar fi dat. I se adresă cu glas puternic, în aşa fel încît să fie auzit de toţi cei prezenţi:

— Eşti martor, Jonathan! Fă-mi legătura cu şefii şi lasă aparatul pe recepţie. Mi se pare că în curînd o să avem nevoie de asta!... Circuit gradul zero! Eu plătesc!

Cineva scoase un strigăt. Murmurul răpăi subit, alarmant, crescu în intensitate, se revărsă în şuvoi dinspre ceata specialiştilor adunaţi în jurul epavei. Bătrînul tresări. Întoarse spatele celor doi şi alergă într-acolo. Dădu

energic la o parte cîţiva necunoscuţi, se aplecă mult între rămăşiţele pernelor din limuzină şi apăru purtînd pe braţe un copilaş în haine sîngerînde. Înainte ca vreun membru al echipei să poată reacţiona, el şi pornise în grabă spre targa autopropulsată.

— Hai! strigă, în sfîrşit, legistul, revenindu-şi din surpriză. Ce te-a apucat. Petersen? Va trebui să închei expertiza...

Dar celălalt nu-i dădu atenţie. Se mişca tot mai iute. Poalele halatului, stropite de sînge, îi fluturau în jurul picioarelor ca un bizar veşmînt de carnaval.

— Jonathan! reuşi să articuleze cu putere, respirînd inegal. Ai prins legătura, Jonathan?...

Legistul pornise pe urmele lui, cu paşi încă lenţi, vrînd mai degrabă să-l sperie decît să-l oprească într-adevăr; operatorii, surprinşi de ritmul evenimentelor şi, poate, în lipsa unui ordin, nici nu încercau să intervină, iar corpolentul şi bănuitorul şef de echipă – din motive bine întemeiate, pesemne, dar pentru doctor obscure – rămăsese el însuşi în aşteptare. Oricum, însă, clipa de acalmie era efemeră: bătrînul începu să fugă de-a binelea, iar asta îl scoase din inerţie pe roşcovan.

— Sustragere de probe de la locul accidentului! strigă, cu ochii la ofiţer, ca şi cînd acesta uitase regulamentele. Legile, Petersen, te obligă la...

Însă doctorul ajunsese, în sfîrşit, la targă. Îşi depusese firava povară pe cearşaful steril şi coborîse deasupra copilului şi a sa calota transparentă de protecţie.

— Mişcă!! ţipă la pilot, şi difuzorul dublului circuit interfonic îi întoarse glasul răguşit de emoţie şi nerăbdare.

Puştiul, nu mai mare de patru-cinci ani, era într-o stare de plîns, cu fracturi multiple ale bazinului şi membrelor, cu o plagă oribilă întinsa pe toată faţa, care-l făcea pe doctor să bănuiască, sub carnea sfîşiată, şi existenţa altor rupturi, deocamdată imposibil de identificat, cu pulsul şi respiraţia zero (şi Luke spera din tot sufletul ca moartea clinică să fi intervenit doar de cîteva clipe, fiindcă ştiuse că, acolo, în maşină, băiatul încă mai sufla).

— Ce ţi-au făcut, omuleţule, ce ţi-au făcut? se porni să murmure în neştire, pe cînd mîinile, ca însufleţite de o voinţă proprie, îndeplineau actele de mult intrate în reflex: aşezarea măştii de oxigen, pornirea plămînului artificial, injecţia cu adrenalină pentru reactivarea inimii, apăsarea stetoscopului acuma mereu mut, un salt cu braţul rămas liber spre dulapul cunoscut pe dinafară, metalic, în care fuseseră stivuite flacoanele cu sînge

din grupa zero... Pregătirea unui flacon...

— Domnule doctor!... Vor să ne taie calea spre elicopter!

Lanţul mişcărilor se frînse, într-o interminabilă secundă suspendată. Bătrînul ridica privirea, îl văzu pe şef gonind spre aparat; pe urma lui, legistul îşi mişca picioarele prin criblura prăfuita de pe acostament – secunda de suspensie pusese stăpînire şi pe ei. Doctorului i se păru ca pînă şi bolizii ce gîfîiau urlînd pe autostradă, decor burlesc al agoniilor ce se consumau dincoace de parapete, în anonimat, pînă şi aceştia rămăseseră stupizi, cu roţile în aer, clănţănindu-şi în gol pistoanele ori palele turbinelor reactive, în aşteptarea unei oprelişti ori, dimpotrivă, a îndemnului spre o frenezie teribilă, şi mai fără margini, absolută. Poate întreg oraşul (lume închisă în rele ca într-o găoace, unde fusese cu putinţă ca rîvnele şi îndatoririle omeneşti cele mai simple să devină delicte împotriva orînduirii) şedea acum aşa, cu un picior în văzduh şi cu mîinile întinse, de-a stînga şi de-a dreapta, a neputinţă, aidoma unui dansator pe sîrmă care constată, la jumătatea numărului, că inelul centurii de siguranţă i s-a desprins.

Însă Luke Petersen nu era un judecător pe măsura acestei lumi. De fapt, în adîncul sufletului, aproape nici nu-i mai aparţinea: iar pe deasupra, în clipa aceea ar fi fost gata să o ierte – asta pentru simplul motiv că ea, lumea, îi oferise, cu superba uitare de sine pe care doar o mare doamnă o poate închide în surpriza, în strălucirea şi extravaganţa darurilor sale, oferise un sens anilor pe care îi mai avea de petrecut pe pămînt.

Plămînul de oţel susură încet printre ocarinele sincopate ale automatelor de veghe. Zgomote care nu fugeau laolaltă cu timpul repus în marş, ci se împotriveau raţiunii acestuia. Bătrînul se încordase tot, ca şi cum de efortul lui ar fi depins intrarea lucrurilor pe făgaşul cel bun. Dar nu, era nevoie de ceva exterior actorilor şi scenei pentru ca drama să-şi continue curgerea veşnic nouă, dintotdeauna.

Şi iată că, pentru o dată, zarul căzu, nemăsluit, pe numărul aşteptat. Ca să adeverească prin excepţie regula inexistenţei minunilor. Aşa credea, aşa credea într-o secundă imponderabilă.

Sub stetoscopul presat pe coastele moi răsună o dublă bătaie de tobă. Prima izbitură mai slabă, a doua mai puternică, întîi cu o prea lungă pauză între ele. Pe urmă, la a treia, la a zecea repetare, cu pauza mai strînsă, mai firavă, pînă bătăile se succedară ritmic, dintr-o bucată, vremea se prăbuşi la vale ca o avalanşă de obiecte, cuvinte şi gesturi

— Jonathan mai avem legătura cu spitalul?

— Nu, domnule doctor, releul intermediar şi staţia sînt pe elicopter şi

le-am închis; trebuia să nu va ascult şi să stăm locului sau să ne vedem de treabă la dracu'!...

— Jonathan!... Ştii ce avem de făcut?

Acele îngemănate, subţiri, perforaseră vena, flaconul atîrna în cîrligul stativului, mica tobă răpăia, la o parada a piticilor, într-un salt vital peste moarte.

— Nu, domnule doctor. Şi nici la ce ne trebuie copilul ăsta.

Sîngele îngroşat, rubiniu închis, ca o esenţă de vin, picura vesel în capsula regulatorului de debit, iar de aici în jos, pe tubul flexibil, într-un altfel de braţ, inert, dolofan şi palid, acoperit cu echimoze, marcat de o fractură humerală cu o păcătoasă şi vizibilă excrescenţa vînătă.

— Eşti un pilot foarte bun... Cîţi ani am lucrat împreuna?

— Domnule doctor, vreau să rămîn în libertate! Dumneavoastră nu ştiţi, nu aveţi familie, nu aveţi copii. Eu am patru.

— N-am familie?... Atunci să-ţi dau un sfat: porneşti sirena, aprinzi girofarurile şi ne duci cu viteză maximă pînă la elicopter. Ca într-o urgenţă de gradul zero. **Este** o urgenţă de gradul zero, ai înţeles?...

Pilotului i se tăiase respiraţia.

— Acum, Jonathan! Singurul fel posibil de împotrivire. Să cîştigăm puţin timp. Să-l salvez!... **Numai eu pot să-l salvez!**

Sînge, sînge... Din flacon, parcă direct în răni şi de acolo pe cearşaf, pe halat, pe cauciucul mănuşilor. Micul elicopter al poliţiei ajunsese, în fine, deasupra lor. Plasa magnetică începuse să iasă prin trapa cu margini răsfrînte.

Doctorul Luke simţi, în aceeaşi clipă, un şoc emoţional violent, adică o spaimă cumplită. Împreună cu nenumărate dureri în mîini şi picioare, în bazin şi cu o reacţie incontrolabilă a muşchilor feţei. Urmă imediat o înţepătură distinctă în braţul stîng, la încheietura cotului, în timp ce în memorie îi plutiră vag amintirile unei rostogoliri însoţite de ţipete şi scrîşnet de metal răsucit, sfărîmat, pe cînd dinaintea ochilor îi pluteau umbre palide şi străvezii contururi luminoase în continuă mişcare.

Jonathan urla în microfon ceva de neînţeles. Mai tare ca el urla dezlănţuită sirena. Motoarele elicopterului, un scrîşnet...

— Urmărirea încetează! răzbătu în interfon, ca de foarte departe, vocea ofiţerului poliţist. Toată lumea la posturi!

— Domnule comandant... încercă să protesteze legistul.

(Toţi membrii echipei aveau laringofoane pentru comunicări pe distanţe mici şi, folosind lungimi de unda standard, aceleaşi cu staţiile

unităţilor medicale mobile.)

— Lasă-l, îţi spun! Oricum, îşi agravează situaţia. L-a răpit în speranţa că-l va putea salva... Facem pariu că pînă la spital, puştiul o să moară?... Atenţie, WKT – 11! Aterizezi imediat!...

Luke Petersen zîmbi într-o încordare supremă. Ştia că nu se mai înşeală; trecuse mai mult de un an de cînd avusese acele mici dovezi, repetate între timp şi pe care acum scurta, dureroasa senzaţie le încununa în chip strălucit. Şi, ca o cheie de control suplimentară, ca o nouă probă – pentru el inutilă, dar pentru micul pacient vitală –, urechea îndelung exersată a medicului surprinse un contrapunct în melopeea monocorda a plămînului artificial şi, imediat, tonuri noi şi o schimbare de octavă şi de ritm în scurtele fluierături ale automatelor: băieţelul începea să respire singur. O fluturare din pleoape, o clătinare a capului şi, în rana care-i ţinea loc de chip, se deschiseră două crîmpeie de cer, de o asemenea inocenţă şi limpezime încît bătrînul, cu nervii îndelung oţeliţi, în faţa spectacolului cumplit al multiplelor suferinţe se înecă de emoţie, ca un novice la prima intervenţie chirurgicală.

— Va să zică, aşa arăţi! şopti pentru sine. Ştii că semănăm nu doar la ochi? În tinereţe aveam şi eu părul negru, ca al tău...

Injectă în flaconul cu sînge un calmant cu acţiune rapidă şi abia acum, total indiferent la cele ce se petreceau afară, începu să cerceteze în amănunt starea trupului întins pe masă. Găsi foarfecele, tăie hăinuţa şi pantalonii, spală cu un jet antiseptic plăpîndul trup inert, legă, sudă cîteva vene, cusu, pipăi...

— Rău, fiule! monologă posomorit. Mîna stîngă nu mai are şanse. Pe trei sferturi secţionată de la cot... Articulaţia s-a dus pe copcă. Microchirurgia şi o încheietură metalică la tine nu merg. Eşti în creştere şi încă patru, cinci operaţii pînă la 20 de ani e prea mult. Oasele n-o să-ţi ajungă pentru atîtea implantări de tije. Mai cinstit e cu o proteză, la averea ta n-o să fie greu de găsit una ca lumea, cu toate comenzile neuronale, iar peste două-trei decenii se mai pun la punct tehnicile transplantului, poate vei avea noroc şi de un braţ adevărat. Mda... Îţi mai trebuie şi o faţă nouă. Adică un chirurg plastician bun, să te reconstituie; dar asta nu-i de primă urgenţă, pînă una-alta o să te peticească miss Donovan, o să vezi ce mînă extraordinară are fata asta...

*

În sala de operaţii domnea o linişte pe care susurul slab al aparaturii medicale şi trilurile estompate ale subansamblelor electronice mai degrabă o întăreau; solemnă, cum i se părea bătrînului de fiece dată, ca la un tribunal în clipele care preced pronunţarea sentinţei: pacientul X, socotit nevinovat de curtea cu juri, este eliberat de sub acuzaţia bolii: pacientul Y a fost condamnat la doi ani de suferinţă grea; Z a încetat din viaţă în timpul interogatoriului... Linişte în care îţi poţi aminti şi poţi cugeta.

Şi sub sălciile bătrîne, Cyntia se aşează pe mal, cu picioarele în apă; două valuri minuscule i se ridică sub glezne, clipocind abia auzit în curgerea fără capăt a rîului. O tăcere asemănătoare, plină de înţelesuri atît de grele, plină de vorbe care dureau, dar în clipa aceea nu existau în toate dicţionarele lumii vorbe care să nu doară şi parcă fără înţeles pentru raţiunea inimii.

— Totuşi aţi mai avut un motiv! murmură miss Donovan. Felul în care v-aţi pus în pericol demnitatea... Nimeni nu merge chiar pînă într-acolo pentru un pacient...

El priveşte printre sălcii zona unde, cînd se va însera, o să apară pe cer lebăda; de aproape un an a învăţat să găsească locul acela, i-a urmărit rotirea pe boltă, în jurul Polarei, vreme de o toamnă, o iarnă şi o primăvară, de cînd Cyntia a primit aprobarea de zbor – aşteptînd nu cu speranţă, ci cu răbdare pentru ca oamenii aceia să priceapă, în sfîrşit, că nu au de-a face cu un copil. Ce prostie! De fapt – realizează el, acum, în sfîrşit – de fapt făcuse jocul absurd al acuzatului care nădăjduieşte, pînă la rostirea sentinţei, că mult trîmbiţata lui nevinovăţie are să iasă, în cele din urmă, în evidenţă pentru a fi iertat.

Luke Petersen întoarse capul spre anestezist. Cu ochii la ecrane şi la benzile de hîrtie ce lunecau leneş sub pantografe, acesta ridică o mînă, cu degetul mare în sus, semn că totul e în regulă, apoi îşi făcu de lucru pe tastatura computerului, cerînd date sau introducînd comenzi noi după necesităţi.

— Şi un motiv personal, aşa-i? insistă domnişoara Donovan.

Deasupra măştii, ochii îi străluceau în vibraţia emoţiei, ca de fiecare dată cînd opera... Ochi tineri, ai fi crezut că domnişoara abia trece de nouăsprezece ani. Sau asta era vîrsta, neschimbată, la care se întorcea îndată ce-şi lega masca şi păşea peste pragul sălii unde operau? Oricum, pînă azi toate mizele ei fuseseră cîştigătoare. Numai ei nu i-a spus că are noroc!

În noaptea asta plec, rosteşte Cyntia verdictul, te-am chemat să ne luăm rămas bun – şi închisoarea pe viaţă devine fapt împlinit, o temniţă uriaşă şi grea care e Pămîntul, în timp ce libertatea şi pacea şi-au ales sălaşul, în chip paradoxal, în spaţiul meschin al minusculei nave pornite la noapte spre Lebăda. Ai douăzeci de ani şi jumătate, e tot ce găseşte să-i răspundă şi tare-aş vrea să ştiu ce-ţi oferă ruleta asta la care ţi-au mizat viaţa. De fapt, la mijloc e viaţa **lui,** dar are bunul simţ să n-o amintească, şi în tăcerea ei cine ar ghici ce răspuns se ascunde?

— Visam să-mi fie copil! replică bătrînul, răguşit, pentru că mintea de-ngheţau apele; infirmul ciopîrţit de pe masă era copilul lui, **era** fratele, geamănul lui, ultimul născut al unei tainice matrice comune.

— Aşa. Dintr-o dată? Şi de ce tocmai el?

Greu să duci de nas o femeie, mai cu seamă cînd a devenit bănuitoare. Luke se grăbea să termine, din acest motiv, dar şi din cauza oboselii şi temîndu-se că nu va mai avea forţe să pareze şocul de la trezirea puştiului din narcoză. **Un şoc ce se va repercuta identic în el însuşi,** de parcă **el,** doctorul, ar fi suferit amputarea, cusăturile, sudarea epidermei lipite pe întreaga faţă, întinderile de oase dinaintea punerii în ghips a fracturilor şi leziunea aceea la coloană...

Şi tocmai aici ţi-ai găsit să mi-o spui, continuă el să umple timpul, să se războiască inegal cu duşmanul lui, timpul, care l-a şi învins. Tocmai aici, sub sălciile astea pletoase, frumos decor, şi mai ales potrivit, ce să zic! Şi ea a rămas o siluetă subţire şi întunecată pe cerul neîmplinit al amurgului, de pe acum un simplu contur, atît de tînără faţă de el, Luke, de pe acum neverosimil de tînără. Ca şi cum nu i-ar despărţi doar cele cîteva luni diferenţă, ci deja peste o jumătate de secol. Prostii! se îndură Cyntia să-i răspundă. Sălciile nu plîng decît seara...

— Gata peste tot? interveni doctorul. Atunci, Robertson, adu ghipsul şi feşele!... Nu uita să-i controlezi temperatura.

Miss Donovan puse pe măsuţă acul subţire, îndoit, de care atîrna încă un rest de catgut. Respiră adînc, privind la chipul prins în copci şi cusături al copilului. Bătrînul, căruia o asistentă îi schimba mînuşile pătate cu sînge, îi întîlni ochii sclipitori, adînciţi nefiresc în orbite.

— O să-i rămînă semne... zise el.

— Semne? pufni domnişoara. Va trebui să i se ascundă oglinzile din casă. Cel puţin pînă se opreşte din crescut şi o să-şi poată face o operaţie estetică serioasă. Cu transplant din piele veritabilă şi celelalte... Nu am puterea să-l compătimesc...

— Nu sînt cam multe transplanturi în perspectivă? observă Robertson, aducînd cuva cu ghips din care se ridicau aburi.

— Rămîne coloana vertebrală, murmură bătrînul. Aici doar Dumnezeu îl mai ajută. Sau o minune de alt soi...

— Ai să-mi spui pînă la urmă. Nu?

— Dacă voi putea să-l ajut pînă la sfîrşit.

— Adică?

— Ce adică? se răsti pe neaşteptate Luke, obişnuit să reacţioneze aşa ori de cîte ori nu lucrau împreună într-o operaţie.

Domnişoara îşi scoase masca antiseptică, arătîndu-şi cei aproape patruzeci de ani pe care-i purta cu nobleţe, cu demnitate şi înţelepciune; semne caracteristice ale unei femei rafinate care nu pregetă să-şi privească viaţa decît drept între sprîncene: „Cacialmaua asta n-am să ţi-o iert niciodată!" În contrast cu ochii, acum plini de o neascunsă tandreţe – despre devotamentul ei faţă de Petersen, despre mai mult decît devotamentul şi necurmata ei decepţie. Întreg personalul spitalului obosise de mult să mai bîrfească.

— Nu te trag de limbă! îl asigură, liniştită, miss Donovan. O să sfîrşeşti prin a-mi spune singur, ca şi odinioară. Ca şi toate celelalte lucruri despre care nu-ţi mai aminteşti...

— Te contrazici, domnişoară! ridică vocea bătrînul.

— Nu! urmă, tot în şoaptă, domnişoara. S-ar putea însă să nu mai am răbdare. Singurătatea e mai tristă decît crezi.

Bătrînul o pierdu din atenţie. Simţi dintr-o data că puştiul începe să-şi revină; trebuia să dispară de aici imediat, să se rupă din acest moment penibil, al nervilor descătuşaţi după îndelungata concentrare nervoasă, chinuitoare. Se precipită spre cabinetul lui. Dar în uşa sălii îi ieşiră în întîmpinare poliţiştii. Zîmbi, adresîndu-se unui gînd fugar.

*

Căpitanul care conducea echipa avea pesemne o funcţie superioară, căci toţi subordonaţii îl cam înconjurau cu un respect exagerat. Prezenţa lui accentua astfel gravitatea delictului comis de Luke Petersen sau reliefa importanţa pe care o acorda poliţia acestei fapte ieşită din comun.

— Nu avem timp de pierdut cu introduceri, domnule doctor! rosti anonimul căpitan detectiv, cu acel soi de politeţe rece mai teribilă decît mojicia. De exactitatea răspunsurilor dumneavoastră va depinde anularea mandatului de punere sub urmărire care ne-a fost încredinţat. Înainte de a trece

la ancheta propriu-zisă, vă atrag atenţia că puteţi cere prezenţa avocatului personal.

Îl aduseseră într-o cameră mică, mobilată cu un birou îndărătul căruia şedeau cîteva uniforme albastre. Pe pereţi, în diferite poziţii, şase ecrane mici, unele rotunde. Înlocuiseră vechile reflectoare? Alt scaun, trist şi uzat, fusese pus în faţa biroului. Numai că Luke era cu gîndurile în altă parte. Toată fiinţa lui aştepta parcă un tainic semnal din partea puştiului operat.

— N-am avocat. Nu cred că e cazul să am vreunul! declară într-un tîrziu, cînd tăcerea apăsătoare, ce urmase declaraţiei căpitanului, îl adusese întrucîtva la realitate. Vreau să terminăm însă cît se poate mai repede. Am treabă.

— Foarte bine! ripostă anchetatorul. Citiţi!

O uniformă albastră îi întinse ediţia specială a ziarului „Evening.” Titlul, cît toată pagina întîi, atrăgea atenţia cititorilor:.. ACCIDENT DE MARI PROPORŢII PE AUTOSTRADA 105. MILIARDARUL VANCE NORTON ŞI SOŢIA LUI, CAROLINE, VICTIMELE UNUI ATENTAT. PRINCIPALUL SUSPECT, DOCTORUL LUKE PETERSEN. ŞANTAJ ASUPRA POLIŢIEI!”

— Atentat? rosti bătrînul. Mult mai puţin zguduit decît pesemne scontaseră poliţiştii. Cine a constatat-o?

— Mac Steven şi băieţii lui. Mecanismul de direcţie al automobilului a fost dereglat. Nu în timpul accidentului. Ci înainte.

— Şi îmi închipui că aţi găsit acolo amprentele mele! Altfel (doctorul îşi înfipse arătătorul în pagina gazetei), altfel n-ar fi atît de categorici... Nu vi se pare absurd?

— După ce aţi luat copilul accidentat din maşină, v-aţi supus sau nu somaţiilor oficiale?

— Nu.

— Deci aţi fugit cu puştiul în braţe...

— Numai eu puteam să-l salvez!

— Ei, vedeţi? Tocmai aici se ascunde şantajul!

— Cum!?

Degetele stenografului jucau pe tastatura maşinii electronice un dans care începuse să semene cu „Dansul săbiilor”.

— Astea au devenit amprentele lăsate de dumneavoastră la locul faptei. Lucruri inexplicabile pe care le-aţi comis în serie şi, folosindu-se de ele, „Evening” a avut grijă să vă pună bine de tot la stîlpul infamiei. Aşa încît eu unul nu vă văd salvat nici cu cele mai credibile şi mai bine justifi-

cate explicaţii. Dar, în fine, îmi fac datoria să vă dau o asemenea posibilitate.

— Vă rog! îl invită bătrînul, cu un zîmbet trist şi puse ziarul pe birou, ca pentru a sublinia că nu are intru nimic de-a face cu ce scrie acolo, dar cine era atent la subtilităţi?

— Uzitînd de o relaţie personala, aţi cerut un elicopter al spitalului unde lucraţi pentru a vă deplasa, premeditat şi nu întîmplător, la locul producerii unui accident despre care, în mod normal, nu trebuia să aveţi cunoştinţă. O dată ajuns acolo, în timp ce echipa de intervenţie acţiona din plin la cercetarea resturilor maşinii, aţi intervenit direct, vorbind despre existenţa unui al treilea pasager, în momentul acela încă nedescoperit, pasager despre care, tot în mod logic, trebuia, de asemenea, să nu aveţi cunoştinţă. În sfîrşit, provocînd o anume derută în rîndurile echipei, aţi sustras autorităţii acesteia trupul micuţului Eduard Norton. Nu puteţi invoca pentru aceasta necesitatea acordării primului ajutor, întrucît cunoaşteţi foarte bine că echipa are în componenţa sa un medic profesionist, care vi s-a şi recomandat ca atare, dispunînd şi de tehnica necesară din ambulanţă, de medicamente etc.

— Este ceea ce declară echipa?

— Avem declaraţiile tuturor membrilor ei. Unanimitate...

Era limpede că nu mai putea para mult timp asaltul „săbiilor”.

— Domnii atît de bine informaţi de la „Evening” ştiu cumva şi de ce am făcut-o?

— Pentru ca micul Eduard Norton să dispară.

— Vă puteţi convinge că trăieşte.

— N-aţi înţeles. Să dispară ca persoană civilă. Asta nu înseamnă neapărat o... să zicem, încetare din viaţă...

— Atunci? Cu excepţia infractorilor, doar alienaţii mintal sînt lipsiţi de drepturi civile.

— Cunoştinţele dumneavoastră în materie de drept sînt, după cum observ, remarcabile. Şi într-un caz şi în altul singurul supravieţuitor al familiei n-ar mai putea dispune de averea Nortonilor. E de-ajuns o mică intervenţie chirurgicală, cîteva leziuni ale scoarţei, uşor de pus pe seama traumelor provocate în accident.

Luke Petersen, uluit, se ridică pe jumătate de pe scaun.

— O acuzaţie oficială, domnule căpitan?

— Deocamdată, un rezumat al articolelor din gazetă

— Scrie gazeta şi ce mobil aş fi avut?...

— Scrie, domnule doctor. O dezvăluire, drept să vă spun, senzaţională, sau mai degrabă o intuiţie, fiindcă, altfel, computerele care ne înregistrează datele personale au confirmat această intuiţie simplă: chirurgul Luke Petersen este unit printr-o rudenie de sînge cu răposatul Vance Norton.

Alb ca varul, bătrînul îşi duse mîinile la faţă şi se prăbuşi înapoi pe scaun.

— Va să zică, şopti el, asta era!

— Aţi avut un strămoş comun, în urmă cu trei generaţii, preciză căpitanul, făcînd semn stenografului să fie din nou gata de înregistrare. Dar ce nu ştiaţi dumneavoastră, afirmă ziariştii, este existenţa şi a unor alte rude, de dată recentă, ale răposatului... Vă las să vă mai gîndiţi. Dar gîndiţi-vă bine!

*

— Cum de-aţi putut face una ca asta?

De indignare, miss Donovan abia îşi mai trăgea sufletul. Luke Petersen clătină, neajutorat, din cap:

— Cine m-ar fi crezut dacă spuneam adevărul?

— Trebuia să încercaţi, cel puţin! Poate nu vă scoteau de la clinică şi nu vă anulau licenţa... ce mizerie de neînchipuit! se montă şi mai tare domnişoara. Unul dintre cei mai redutabili chirurgi ai ţării, ba poate cel mai bun, să ajungă peste noapte printre şomeri... E de necrezut!

— Bine că nu printre deţinuţi! filozofă amar bătrînul.

— Asta ar mai fi lipsit! Intenţia lor, a rudelor lui Vance, a fost să vă înfunde. N-au avut însă probe suficiente. Şi dacă nu tăceaţi atunci la poliţie şi săptămîna trecută la consiliul medical al policlinicii...

— Nimeni n-ar fi crezut! repetă doctorul. Şi oricum, soarta mi-era pecetluita. Guvernul luase măsura de mult să le dea măcar satisfacţia asta şacalilor de la „Evening”.

— Şi, de fapt, întrebă în şoaptă miss Donovan, care e adevărul ăsta? Imaginaţia mea refuza să-l descopere.

Bătrînul clătină iar din cap. De data asta aprobator.

— Dumitale trebuie să ţi-l spun! zise apoi. Pentru ca, o dată, să i-l poţi dezvălui copilului... Şi sanatoriul acela e bine păzit, nu?

— Fiţi încredinţat! confirmă domnişoara. Ca orice loc al alienaţilor şi arieraţilor mintali.

— Ticăloşii!, aruncă bătrînul, în al cărui glas nu se putea desluşi decît neputinţă. Toate astea numai fiindcă nişte incapabili din echipa de inter-

venţie n-au fost în stare să-l descopere pe băiat.. Cum a fost posibil să nu-l descopere?

— Vă rog să mă iertaţi! Inocenţa dumneavoastră aduce a... prostie. Chiar vă închipuiţi că nişte profesionişti ca aceia din echipa de intervenţie au putut ignora prezenţa copilului în maşina accidentată? Să fim serioşi! La început, eu crezusem că accidentul a fost pus la cale din motive politice: Norton şi consoarta lui erau prea puternici ca să nu-şi fi făcut duşmani. Dar, după cum s-a văzut, interesele au fost altele. Şi tocmai cînd lucrurile mergeau mai bine, cînd poliţiştii veniţi la faţa locului asigurau cu mai mult spor moartea liniştită a băiatului, iată că veniţi dumneavoastră să le puneţi beţe în roate tuturor. Ce erau să facă? Au fost nevoiţi să vă scoată ţap ispăşitor şi trebuie să recunoaşteţi că, dincolo de coincidenţa cu înrudirea, au scos-o la capăt în mod genial.

— Iar o comisie de aşa-zişi psihiatri a avut inima să-l declare pe copil bolnav şi să-l închidă, pe toată viaţa...

— Ce vreţi, replică ironic ea, guvernul era dator să le dea măcar satisfacţia asta şacalilor de la „Evening”. Nu uitaţi că din mia de milioane a moştenirii Norton măcar cîteva zeci tot vor intra, la timpul potrivit, în conturile ziarului... Şi ale comisiei de psihiatri, şi ale judecătorilor şi poliţiştilor care au dat curs... Zău aşa. Căpitanul a avut dreptate pînă la urmă. Ia gîndiţi-vă! Le-aţi făcut jocul tuturora de parca anume aţi fost şi dumneavoastră plătit!

— N-am să abandonez!... murmură Petersen. Oricum am să ţin legătura cu el. Şi nu numai atît! Vino să vezi, domnişoară!

În spatele vilei fusese construită o seră spaţioasă, supraîncărcată cu plante din cele mai variate specii, de la palmieri la alge şi de la cactuşi la florile de grădină. Un păienjeniş de fire electrice multicolore uneau toţi indivizii acestei comunităţi vegetale cu monitorul unui computer de mare putere Nenumăraţi senzori aşezaţi pe rădăcini, pe ramuri şi frunze îşi trimiteau impulsurile energetice în zeci de pantografe ale căror imprimante tresăriră puternic la intrarea celor doi, desenînd ample zigzaguri sau curbe pe benzile de hîrtie specială

— Tot cîştigul meu din munca profesională se află aici! şopti Petersen. Şi douăzeci de ani de cercetări. Iar în final s-au soldat cu asta. Te rog urmează-mă!

Într-un colţ cu pereţii ziditi din piatră, după două draperii – pe care bătrînul le trase cu băgare de seamă – se ascundea o instalaţie dacă nu stranie cel puţin neînţeleasă.

Prins în chingi şi cîrlige de un stativ special, acoperit cu porţelan şi sticlă şi fixat într-un postament pus el însuşi pe izolatori, atîrna un soi de costum de scafandru cu o cască mică şi flexibilă: şiruri de ţepi lungi şi deşi înfăşurau capul, faţa, trunchiul şi membrele ciudatului combinezon, iar pe un suport de alături, legate şi ele la consola computerului, erau agăţate cîteva zeci de ştechere miniaturale ce se puteau conecta la prize de aceeaşi dimensiune şi aflate în diverse locuri de pe costum. Lumina plăpîndă accentua parca enigma instalaţiei.

— Ghiceşti despre ce-i vorba? întreba Petersen, cu neascunsă mîndrie, abia aşteptînd pesemne reacţia femeii de lîngă el.

Miss Donovan şi-l imagină o clipă în „salopeta" aceea croită pe măsura lui şi, ceea ce unui profan i s-ar fi părut o simpla replică burlescă la monştrii – eroi ai filmelor horror –, medicului din viaţa de toate zilele îi înlesni revelaţia adevărului.

— Un aparat pentru cercetarea bioplasmei.

— Felicitării, surîse bătrînul. Dar nu numai atît... Vezi, dacă mă găseşti astăzi puţin caraghios, te rog să treci peste asta. În anumite privinţe sînt un ignorant. Cîteva explicaţii va trebui, totuşi, să-ţi ofer. Cu toate ca risc să alunec în pedanterie...

Aşadar, bioplasma! O emanaţie energetică luminoasă, invizibilă pentru simţurile omeneşti. Aparţine tuturor organismelor vii sau, poate, **matricea unde se toarnă substanţa organică din care sîntem alcătuiţi, pe măsura ce creştem şi ne dezvoltăm din sămînţă,** din oul primordial, fecundat, ce ne dă naştere fiecăruia. Pentru tine astea sînt banalităţi... Îţi aminteşti, desigur, că structura fizică a bioplasmei a rămas pentru noi încă o enigmă. Deşi însoţeşte toate formele vieţii de pe Terra, deşi seamănă cu lumina obişnuită, bioplasma este, totuşi, altceva, o manifestare proprie materiei biologice, amîndouă fiind inseparabile, influenţîndu-se reciproc pe baza unor legi nedescifrate pînă acum.

Experienţele ştiinţifice au relevat astfel ca bioplasma învăluie în continuă mişcare orice structură vie din flora şi fauna planetei. Ceea ce a surprins însă a fost altceva.

— Celebrele experienţe cu frunzele tăiate parţial?

— Îmi citeşti gîndurile, domnişoară!... Filmele executate în înaltă frecvenţă ne-au obiectivat fenomene tulburătoare. Deşi anumite părţi din aceste frunze fuseseră îndepărtate, **bioplasma a continuat să existe, păstrînd integral forma porţiunilor lipsă!** Şocantă descoperire! Cum era şi firesc, experienţele s-au efectuat şi asupra oamenilor. Şi aşa am pătruns

într-un univers fantastic, la graniţa unde raţiunea omenească trebuia să descifreze încă o taină a devenirii noastre biologice.

— M-aţi făcut curioasă!

— Curioasă?.. Cum să ne explicam atunci senzaţiile celor ce au picioarele sau mîinile amputate şi care-şi mai simt încă membrele lipsă? Sau acele fenomene de prurit epidermic, sau crizele reumatice dureroase. Şi toate astea pe nişte membre lipsă!

— Există vreo ipoteză?

— Din fericire, există... Deci bioplasma a continuat să păstreze forma membrelor amputate înseamnă deci că întreg organismul omenesc are bioplasmă, iar aceasta este o **copie, o dublură** a corpului omenesc, există independent de el sau trăiesc în acelaşi timp. Dar... După toate investigaţiile ştiinţifice...

Miss Donovan tresări

— Un organism bioplasmatic?!

— Ar fi foarte dificil să-ţi răspund. N-am fost niciodată adeptul speculaţiilor ieftine. Aş fi însă tentat să cred că bioplasma reprezintă **mulajul** în care se dezvoltă substanţa biologică a organismului pe căi încă nebănuite. Pentru că altfel cum să ne explicăm de ce – golită de substanţa vie din interior – bioplasma continuă să păstreze formele organismului?...

Se aşternu o lungă tăcere.

— Şi experienţele dumneavoastră? îşi reveni miss Donovan.

— Fascinant domeniu pentru analize. Am urmărit aceleaşi piste Plantele comunică între ele printr-un alfabet şi pe căi ce ne rămîn încă indescifrabile: îşi transmit una alteia durerea, agonia şi teama; ştiu să recunoască, doar la simpla apropiere, persoane care în alte împrejurări le-a pricinuit o suferinţă, lor sau unor semene ale lor aflate cîteodată la mari distanţe. În toate astea e amestecată, fără îndoială, bioplasma şi, poate, emanaţii încă şi mai subtile, cu şi mai teribilă putere de penetraţie şi cu încărcături informaţionale nesfîrşit mai mari şi mai cuprinzătoare, încă necunoscute nouă. Dar la finele veacului trecut s-a constatat un fenomen uluitor, anume că, în anumite condiţii, bioplasma sau cum i se mai zice, **organismul bioplasmatic al unei plante ucise s-a mutat, încorporîndu-se în bioplasma unei semene din vecinătate.** Experienţele au dovedit aceleaşi fenomene...

Miss Donovan făcu un pas înapoi.

— Vreţi să spuneţi.

— Ei, da, ne-am învăţat să mitizăm secolul douăzeci sau să-l tratăm cu dispreţ pentru convulsiile lui militare şi pentru barbaria poluării, de pe

urma cărora suferim atît. De aceea ne cam copleşesc prejudecăţile. Cine dintre noi a avut răbdare să-i despoaie cum se cuvine bibliotecile şi arhivele şi să treacă dincolo de cunoştinţele generale despre el, devenite de-acum nişte locuri comune?... Cine, domnişoară?

— Şi, îi stăvili miss Donovan beţia speculaţiilor, şi de fapt ce v-aţi propus să cercetaţi?

— Nu-i o cercetare, n-am nici aparatura potrivită, nici cunoştinţele, nici echipa de studii pluridisciplinare... Nu, să zicem, mai degrabă un antrenament. Prin calculator, mă interconectez cu vegetaţia de aici, din seră; prin calculator şi prin antenele de acolo, de pe costum – plantate de-a lungul meridianelor energetice ale corpului meu şi în nodurile de interferenţă de care se slujesc şi acupunctorii – realizez căi de comunicaţie între organismul biologic, respectiv creier şi cel bioplasmatic.

— Aţi reuşit să... vorbiţi cu plantele?

— Mi-am spus, pur şi simplu, că tot ceea ce reuşesc ele la nivelul bioplasmei ne poate fi accesibil, cu atît mai mult nouă, care dispunem de o fiziologie mult superioară şi, mai cu seamă, de un instrument investigativ.

— Şi aţi stat de vorbă? insistă domnişoara.

— Hm! zîmbi iarăşi bătrînul. Dacă asta se poate numi dialog, am constatat ceea ce oricum ştiam dinainte, că nu avem un limbaj comun. Dar ştii, am reuşit să ne transmitem unele stări elementare, la nivelul cel mai de jos al scării senzaţiilor şi al impulsurilor primitive: foame şi sete. Din milioanele de impulsuri haotice, ale plantelor şi ale mele, computerul le-a selectat pe cele mai reprezentative şi astfel am învăţat să emit şi să recepţionez. Nu ştiu să explic cum fac asta, la fel cum nu-mi pot controla, de pildă, mişcările peristaltice ale aparatului digestiv ori secreţia endocrină; mi-am format ceva asemenea unui soi de reflex condiţionat al sistemului nervos vegetativ – dacă poţi admite o atare comparaţie. Nu ţi-o pot demonstra, efectele la plante se măsoară în intervale de timp foarte lungi, iar la mine nu aş reuşi să ţi le descriu. Am izbutit însă cîteva lucruri spectaculoase, am nişte favoriţi mai receptivi la comenzile mele.

Luke prinse cu delicateţe braţul domnişoarei şi o conduse pe aleea circulară de unde avea acces la întreaga seră. Îi arătă, plin de orgoliu, un arbust cu o sumedenie de rădăcini crescute, din pămînt, cam la un metru, pe verticală, în aer; în altă parte, miss Donovan văzu ghivecele unor flori ale căror corole şi frunze fugeau de lumina vie a unor reflectoare, ascunzîndu-se în întunericul din interiorul cîtorva cutii vopsite în negru.

— Le-am păcălit. Indicîndu-le surse false de hrană, explică Petersen,

dar ca să mă creadă trebuie să le administrez, printr-un fel de perfuzie, substanţele nutritive de care au nevoie.

Domnişoara îşi încrucişă braţele pe piept.

— Şi cu băiatul cum a tost?

Bătrînul făcu o mişcare stînjenită, ca şi cînd nu i-ar fi făcut plăcere să vorbească. Pe urma oftă şi-şi conduse vizitatoarea înapoi, în casă. Părea mult mai relaxat.

— Îmi făcusem socoteala, începu să povestească după ce se aşezară la loc, pe fotolii, îmi tăcusem socoteala că, pe măsură ce antrenamentele vor progresa, o să ajung să intru de la sine în legătură şi cu vreunul dintre semenii mei. Şi nu greşeam.

— Ai folosit vreun... stimulent? întrebă ea încet.

Doctorul coborî privirile

— Stupefiante? continuă dînsa.

— Ei, asta-i! se împotrivi el, mirat de presupunere. Drept cine mă crezi? Şi, oricum, îţi închipui că aşa, întunecîndu-mi mintea, mi-ar fi fost de vreun folos? Nu, am aplicat ceva mai puternic şi totodată nedăunător: electropunctura. Tot computerul mi-a fost cel care mi-a favorizat experienţele. Ajungeam la veritabile crize paroxistice...

— Şi acum?

— Nu mai am nevoie. Îmi pot provoca de unul singur starea aceea specială, ca într-un fel de autohipnoză, deşi nu e asta. Pe scurt, am intrat în contact cu puştiul fără să am habar; îţi dai seama care era identitatea lui. Dar relaţia nu-i întîmplătoare: intuise că trebuie să avem o înrudire, măcar îndepărtata... Căpitanul de poliţie mi-a confirmat-o.

— Telepatie?

— Nu numai. Sînt convins că toate manifestările parapsihice au un aport al bioplasmei, dar la noi predomină. Mai degrabă, cum să-ţi spun... gradul de participare. De aceea e altceva, mai legat, mai bogat, mai complex.. Am reuşit, de exemplu, nu numai să aflu de accident, dar să-l şi localizez imediat, înţelegi. Ca o antenă de radar.... Şi să ştiu că băiatul e în comă şi că n-a fost descoperit acolo, după accident..

— Deci asta era...

— Ia gîndeşte-te cum le-ar fi sunat poliţiştilor sau colegilor noştri o asemenea bazaconie, alături de acuzaţiile precise ale ziarului şi de manevrele moştenitorilor lui Norton. Şi ce şanse aş mai fi avut să-i fiu băiatului de ajutor..

— De ajutor?

— Pentru că am un plan, domnişoară. Să nu-l las pe Edy singur în singurătatea lui. Acţiunea mea nu va fi lipsită de riscuri.

*

În fiecare dimineaţă la ora opt se afla în faţa porţii din spatele sanatoriului „Thorensen", intrare rezervata numai persoanelor angajate în funcţii modeste. Placa metalică, pesemne din oţel inoxidabil, se încadra perfect între zidurile masive, de piatră; ar fi făcut faţă chiar şi unei închisori pentru cei condamnaţi pe viaţă. La aceasta poartă nu ajungeai decît pe jos. Parcarea maşinilor fiind strict interzisă, iar aleea largă, asfaltata, care făcea legătura cu bulevardul, era sub control permanent prin sistemele televiziunii cu circuit închis.

Paşii domnişoarei Donovan se obişnuiseră să şovăie cu mult înainte de a ajunge la ea, ca şi cum dincolo, peste pragul scund, turnat tot din oţel, s-ar fi ascuns o lume primejdioasă pentru nealterata ei moralitate, pentru demnitatea cu care înfruntase alături de Luke toate necazurile ce se abătuseră asupra lor.

Miss Donovan obişnuia să fie punctuală. Apăsă pe clanţa care declanşa mecanismul automat cu aceeaşi reţinere ce apăruse încă din prima zi de cînd se prezentase la post. Placa metalică alunecă singură într-o parte, foşni abia auzit, de parcă printre ziduri trecuse în goană o pală de aer străin. Întotdeauna se grăbea să ajungă în parcul uriaş, acolo unde, printre copacii bătrîni, liniştea se furişa neauzită, prietenoasă, o învăluia tandră, domolindu-i teama chinuitoare. Dar acum, contrar obiceiului, se opri după numai cîţiva paşi, se răsuci pe loc şi privi în urmă. Nimeni. Cortina căzuse. Avu dintr-o dată ciudata senzaţie că viaţa i-a rămas ascunsă undeva în spatele cortinei, pe scena unui tărîm necunoscut, iar în spectacolul desuet, încheiat de mult, nu jucase decît un rol anonim... La ce să mai caute printre amintiri? Neuitat era doar anotimpul acela înduioşător învăluit în mireasma caişilor în floare. Singura iubire, dragostea dintîi se risipise în iarba strivită, pe sub Luna ce turna peste lume iluzii şi minciuni... „Prostii! Banală criză afectivă... de femeie bătrînă!" îşi spuse ea, descumpănită. Apoi i se păru că prin cortina metalică apăruse o imagine, tulbure la început, din ce în ce mai clară după aceea. Copilul infirm sta prăbuşit în căruciorul lui sofisticat ca o păpuşă dezarticulată, fără o mînă, cu faţa strîmbă... Se înfioră...

— Bună dimineaţa, miss Donovan!

Tresări. Portarul îi zîmbea cu îngăduinţă, în vreme ce ochii, tăioşi ca

două lentile fumurii, o scrutau insistent. Profesional.

— Bună dimineaţa, domnule Field!

Porni grăbită. Copacii bătrîni îşi clătinau umbrele tăcute, şopotind rugăciuni neînţelese. O boare şăgalnică, răcoroasă, o îmbrăţişă fără ruşine. I se prelinse prin părul cărunt. „Spune-mi, Luke, de ce-am rămas lîngă tine?" Încăpăţînat gînd, obsesiv... Seara o va aştepta aţipit în fotoliu „Te-ai întors? Asta după cîteva ceasuri. Te-am aşteptat să-mi povesteşti cum se agaţă Edy de viaţă!" „Nu vrei să te culci? E tîrziu. O să-ţi spun altă dată." „Ştii, iar m-au durut picioarele... Mîna stîngă mi-a amorţit cam şase minute." „Bine, bine! O să-ţi fac o baie fierbinte, masaje..." „Fleacuri, fetiţo! Nu mai ajută la nimic!" „Ce-mi ascunzi, Luke? Ce-mi ascunzi?"

Lumina soarelui, răsfrîntă în pereţii de cristal ai somptuosului bloc central, cu zece etaje, o lovi drept în ochi. Clipi nedumerită. Sus, la nivelul opt, fereastra de la camera lui Edy era deschisă. Inima îi zvîcni năvalnic în piept. Totdeauna păţea aşa. Întotdeauna Edy o aştepta să se întoarcă. Iar nefericirea lui îi făcea fericiţi pe amîndoi. Se trezi că aleargă.

În lift nu mai avu curajul să se întoarcă la realitate. Parcă aţipise cu ochii deschişi. Umbrele şi luminile se amestecau în chip ciudat, refăcînd în fracţiuni de secundă chipuri de oameni care dispăreau în acelaşi timp. În filmul derulat cu repeziciune, imaginile îşi pierdeau astfel mereu din înţeles, pînă cînd, cîte un stop-cadru relevant, îi stimula memoria, obligînd-o să-şi amintească. Şi cît de brutal putea fi uneori trecutul!

— Miss Donovan?

Capul pleşuv se ridicase puţin pe deasupra biroului elegant şi peste ochelarii căzuţi pînă la vîrful nasului o priveau nişte ochi apoşi, fără culoare. Sub ei două pungi albicioase. Mai jos, epiderma întinsă pe oasele feţei, pometii răzvrătiţi în afară, bărbia înfiptă provocator înainte, în contrast cu buzele subţiri.

— M-am prezentat pentru...

— Luaţi loc!

— Mulţumesc!

În fotoliu era mult mai bine. Directorul sanatoriului nu-i putea observa tremurul mîinilor. Dumnezeule, şi ce voce blîndă!...

— Am primit memoriul.. Aşadar, în urmă cu... mă rog, timpul biologic are pentru dumneavoastră alte dimensiuni, aţi fost concediată de la spitalul unde lucraţi... În calitate de colaboratoare a doctorului Luke Petersen lucraţi şi aţi fost concediată. După cum am înţeles l-aţi operat pe Eduard

Norton.

— Am făcut tot posibilul...

— Chirurg estetician... Intervenţia chirurgicală a fost făcută cu talent şi cu o incontestabila competenţă profesională. Vă felicit!... Licenţa v-a fost retrasă şi dumneavoastră

— Solicit doar postul de infirmieră.

— Tocmai aici?

— Nu e pentru mine.

— Edy nu va mai ieşi niciodată. Probabil.

— Ştiu!

Privise în ochii directorului. Fără speranţă.

— Fără! confirmase acesta. Diagnosticul este definitiv.

— Sînt motivele pentru care am şi venit. **Tocmai** aici. Eduard n-a avut nici o vină. Sau nu sînteţi convins încă?

Directorul clipise obosit. Împingîndu-şi ochelarii în sus, pe nas. Gest aparent nesemnificativ, dar elocvent.

— Simţiţi nevoia unei ispăşiri?!

— Întocmai, domnule director

— Voi încerca să vă înţeleg. Va voi comunica telefonic ce hotărîre am luat... În orice caz, voi evita să mă consult cu cineva!

Se ridicase din fotoliu la fel de emoţionată. Politicos, directorul ieşise de după birou. A condus-o pînă la uşă. Înainte de a-l părăsi îi şoptise aproape confidenţial:

— Cîndva l-am cunoscut pe Luke Petersen. Un exaltat, domnişoară! I-am combătut multă vreme, în revistele medicale, articolele nebuneşti. Ideile lui aparţineau viitorului...

În acea clipa avusese certitudinea că va fi angajată!

*

O privea tăcut serios. Ochii lui aveau candoarea cerului primăvăratic Gura îi rămăsese întreaga. Urmele intervenţiilor chirurgicale i se reliefau cu limpezime pe chipul recompus. Riduri prelungi, adîncite, împletite anapoda. Nu era urît, respingător, însă noua modelare a feţei îl îmbătrînise parcă, dacă la vîrsta lui maturitatea privirilor putea fi interpretată în acest sens! Părea să fie conştient că poartă o mască străină.

Haina vişinie, păroasă, îi atîrna pe umerii înguşti. Pe deasupra guleru-

lui i se revărsa părul lung, negru, strălucitor, ca de fată. Braţul salvat, cu mîna strînsă ghem, zăcea neputincios pe cotiera fotoliului. Un pled subţire, de lînă îi acoperea picioarele paralizate ascunse sub scaun. În căruciorul-vehicul, acţionat prin comenzi verbale, Edy părea un omuleţ care doreşte să se odihnească după o zi teribil de agitată.

Camera spaţioasa, mobilierul ales după cel mai rafinat gust, demonstrau posibilităţile financiare ale celor care-l trimiseseră aici. Ca şi faima celui mai scump sanatoriu din ţară. Prin fereastra larg, deschisă, lumina amurgului turna spuze trandafirii de-a lungul pereţilor imaculaţi. Pe noptiera din colţ, tastatura unui interfon sclipea ca sideful scoicilor tropicale. Alte aparate nu existau. Iar miss Donovan căuta să-şi puna în frîu emoţia copleşitoare care-i paralizase orice iniţiativă. Comportamentul acela firesc şi demn în acelaşi timp l-ar fi pus în derută chiar şi pe cel mai ilustru pediatru.

— Deci aşa arătaţi, miss Donovan! sunară, în sfîrşit, pe limba lor nişte clopoţei, ca într-o sărbătoare a copilăriei. Mi-am închipuit eu! Sînteţi blîndă şi răbdătoare. Aici toate femeile cred că sînt o jucărie stricată. N-au timp să-mi asculte sufletul... Ştiţi, halatul acesta alb vă stă admirabil!

Sigur, stupefacţia ar fi fost în stare s-o paralizeze şi într-o poziţie mult mai ridicolă! Acum nu scapă decît poşeta din mînă. Se aplecă repede şi cînd se ridică observă cum băieţelul îi urmarea neliniştit mişcările... „Asta n-am să ţi-o iert. Luke!”, gîndi.

— Sînteţi foarte drăguţ, domnule Norton! rosti în cele din urmă. Aţi fost informat despre angajarea mea’

— Iertaţi-mă! Mi se pare să am făcut o gafă! Cum aţi spus?... Norton? Eduard Norton nu mai există, domnişoară! V-aş ruga să-mi spuneţi de-acum înainte Edy. Mi-ar face mare plăcere Dacă am fost informat? Nu, oficialii nu au asemenea intenții. Mi-am închipuit, pur şi simplu mi-am închipuit. Îmi daţi voie să vă sărut mîna?

Miss Donovan se repezi către el şi i-o întinse. Puştiul se aplecă şi buzele lui îi atinseră cu delicateţe degetele prelungi, nervoase. Apoi îi surîse, privind-o încîntat.

— Edy. Parcă ai fi un cavaler medieval!

„Dumnezeule, ce surpriză! Este fermecător!”, îşi spuse.

— Care-i prenumele dumneavoastră? o întrebă în şoaptă.

— Ogigia. Sună cam pretenţios... N-am avut încotro!

— Nu-i aşa ca o să ne împrietenim. Ogigia?

Mînuţa lui fierbinte se ghemui în palma ei. I-o strînse uşor.

— Vom fi prieteni pentru totdeauna! Ţi-o promit!

— Am ştiut asta, Ogigia. Nu vrei să mergem la fereastră?

Ansamblul vehiculului fusese montat pe şase rotile. Pe covorul verde căruciorul se mişcă lent şi se opri în faţa ferestrei. Priviră în tăcere depărtările. Sub ei, crîngul foşnea imperceptibil. Lumina soarelui în amurg agăţa pînze aurii printre copaci.

— În parc nu am voie să cobor decît de două ori pe săptămîna, i se destăinui el abia auzit. Şi atunci păzit... Mi-a fost foarte greu să mă obişnuiesc Au trecut unsprezece luni de cînd am coborît de pe ultima masă de operaţie. Nu-i aşa că e mult?

— Nu ştiu. Nu am trecut prin experienţa ta.

— Viaţa noastră poate să se reducă la cîteva zile. Sau cîteva nopţi. Cum să-ţi explic? În nopţile cu Lună nu dorm. Cutreier parcul. În parc sînt doi cîini lupi. Pe lupoaică o cheamă Zora. Celălalt e băiat. Am aflat că-i spune Garant. Ne-am împrietenit. Nu alerg în parc decît ca să ne jucăm împreună... Într-o noapte i-am plimbat cu barca pe lac Au fost tare cuminţi. Toată viaţa mea a rămas în aceste cîteva nopţi... O data am vrut să sar peste gard! Mi-a fost teamă. Lumea cealaltă e la fel ca noi, Ogigia?

Miss Donovan tresări involuntar îl privi speriată.

— Cummm... Cum ai ajuns în parc?

— Proştii! Evadez de aici cu ajutorul imaginaţiei. M-am cunoscut şi cu un om din lumea voastră. Nu ştiu cum arată. Cred că e bătrîn. Îmi place să discut cu el şi abia aştept să mă cheme. M-a învăţat să citesc şi să scriu... Acum învăţ limba franceză!

— Edy. Promite-mi ceva!

— Sînt gata să-ţi promit orice

— Te rog să nu mai spui nimănui ce mi-ai mărturisit... Da?

— Nu trebuia să-mi atragi atenţia. Ştiam. Pe aici trec tot felul de bărbaţi şi femei elegante. M-au întors pe dos cu întrebările lor. Am tăcut cu încăpăţînare sau le-am răspuns aiurea... Ogigia. Cine m-a trimis în închisoarea asta? Şi pentru ce?

*

Bătrînul se zgribuli deodată, ca şi cînd ar fi fost aruncat într-o cadă cu apă rece, în timp ce gîndurile care-l năpădiseră o luară razna din loc, speriate. Îşi strînse halatul hărtănit în jurul corpului, gest devenit în ultima vreme aproape mecanic, şi se uită posac spre fotoliul de catifea uzată, pus

în faţa unei oglinzi ce atîrna direct pe perete. „Oboseala fără leac a bătrîneţii! reflectă, arcuindu-şi spatele, ca şi cum povara ce o purta pe umeri i-ar fi depăşit puterile. Mă aruncă pe unde nimereşte!”...

Încă stătea în picioare, aşteptînd declanşarea crizei. Se clătină şi apoi se grăbi să ajungă la fotoliu. Se prăbuşi în el cu ochii închişi, cu faţa crispată, de parcă furtuna durerilor lăuntrice i-ar fi secat orice împotrivire.

Cînd îşi reveni, oglinda îi dezvălui chipul descompus, brăzdat de riduri fine, parcă fără noimă, ochii adînciţi în orbite, halucinanţi şi transpiraţia care-i aluneca pe frunte în broboane minuscule. Părul alb, rar şi subţire, puţin răvăşit. Se aplecă uşor înainte. „Luke, nu te văita! monologă în surdină. Greul abia începe...”

Se lăsă brusc pe spate. Cu amîndouă mîinile îşi pipăi picioarele pînă la genunchi. Oftă. Capul îi căzu într-o parte. Aţipi pe loc, în timp ce braţele îi alunecau încet, încet în jos.

Miss Donovan deschise uşa grăbită, îl privi cîteva clipe în tăcere. Trînti uşa în urma ei. Aruncă poşeta pe dormeza aflată în neorînduială şi trecu lîngă el, punîndu-i mîna pe umăr.

— Luke, trezeşte-te! S-a înserat... Ai mîncat ceva astăzi?

— Cum?!... A, te-ai întors! Bună, Ogigia!... În ce lună sîntem?.. Nu e mai? Frumosul mai din anul...

— Nu. Dragul meu! Sîntem în cea mai frumoasă zi din luna septembrie. Nu vrei să-ţi fac nişte şniţele?

— Septembrie?... Scleroza!... Ai dreptate. În mai te-au angajat... Edy progresează? Cred că ţi-a scos peri albi...

— Nici nu ştiu cum trece timpul... da. Normal, normal.

— Trece prin noi! se răsti pe neaşteptate Luke, fără să-i vadă deznădejdea din priviri. Lasă urme! Iar noi am uitat să ne plimbăm cu barca pe lac... Cei doi cîini s-au împrietenit cu Edy?

Domnişoara nu-i răspunse. Trecu repede în bucătărie. Aprinse aragazul. Primul ochi, al doilea.

— Picioarele mi-au amorţit astăzi mai mult ca de obicei! răsună glasul bătrînului. Mîna stîngă şase minute...

Ceva căzu între flăcări, pe discul rotund, încins. Sfîrîi acolo încetişor pînă pieri. Miss Donovan nu mai îndrăznea să se mişte. Aştepta încordată să se petreacă ceva. Ceva imposibil.

— Trebuie să-ţi spun. Trebuie, iubito! Nu mai am timp. Nu mai am.... Ţi-am văzut ochii care nu mai îndrăznesc să ne mintă. Numai cealaltă iubire, himera, născută din sidef şi lumini mai avea ochii tăi. Mi-a plăcut

să-i spun Cyntia... A plecat într-un zbor către Lebăda. Acum e la fel cu minciuna care mi-a chinuit nopţile. Dacă vreodată vei trece pe malul rîului printre sălcii. Adu-ți aminte că singură tu, pămîntean, ai avut dragostea mea...

*

— Nu coborîţi, Miss Donovan?

Bărbatul din uşa liftului, în halat alb, o privea plictisit.

— La ce etaj sîntem?

— La zece!

— Trebuia să ajung la opt. Scuzaţi-mă!

Trecu pe lîngă el, pe coridor.

Palmierii pitici, crescuţi în uriaşele vaze emailate, aruncau umbre nedefinite pe mocheta lucioasă, vişinie. Dansul graţios al imaginilor din trecut era în toi în sala mare a Amintirilor fugare. Miss Donovan se strecură anonimă printre invitaţi. Deschise o uşă, alta, la întîmplare. Dacă nu cumva era aceeaşi, mereu aceeaşi, la care se întorsese pe căi ocolite.

Spaţiul se contractă subit, deveni strîmt, incomod, uf... şi plantele astea exotice care se înşirau de-a lungul pereţilor, pe sub ferestre, după scheme estetice imaginare!... pesemne ca greşise. Prin uşa data în lături nu se ajunsese decît pe acest coridor străin, străin şi pe care fiinţa ei îl respingea din instinct

Scara monumentală cobora ca de obicei în acelaşi univers iluzoriu, drapat în umbre şi lumini la fel de înşelătoare, iar lîngă ea, sărind din treaptă în treaptă, se rostogolea un cărucior pe şase rotile... „Edy. Ce-i cu tine?”, strigă un gînd speriat. „Te-aştept pe malul lacului!”... Căruciorul dispăruse.

Şoapta se pierdu aiurea. În locul ei picurară nişte sunete, iar sunetele se transformară în cuvinte, cuvinte fără şir rostite de Edy, mereu altfel, mereu şi mereu... Miss Donovan făcu un efort să-şi amintească, să le-asculte, să te-nţeleagă.

Cînd a fost asta? În secunda unei dimineţi suspendată pînă seara? Într-o zi din anii pierduţi printre calendarele uitate? „Cîntă zeiţă mînia ce-aprinse pe-Aheu peleianul”... „Ai citit ziarul? Uite, iar au crescut acţiunile Miller. În cîteva luni toţi acţionarii vor fi milionari”... „Ogigia, ai aflat că s-a descoperit un nou combustibil pentru rachetele interplanetare?”. „Sînt trist, domnişoară! Zora a murit. Prietenul ei Garant suferă îngrozitor

Nu mai vrea să mănînce. După zece zile va muri şi el". „În noaptea asta m-am rătăcit printr-o pădure tropicală"... „Dimineaţa m-am trezit într-un lan de levănţică înflorită"... „Nu vrei să mă laşi singur? Din cînd în cînd am dureri în picioare, în braţul amputat. Nu pot suporta să mă vezi plîngînd!"... „Subiecţii reacţionează diferit la aceleaşi imagini sau idei. Explicaţia variabilităţii subiective a proceselor afective nu ţine deci de organizarea cognitivă a subiecţilor, ci de organizarea lor motivaţională"... „Nu vrei să-ţi recit ceva în limba franceză? Mi se pare că data trecută sonetele lui Shakespeare nu ţi-au plăcut!"... „Bătrîne, pion H8!.. Regină! Ştii ce urmează? Mat în patru mutări"... „Spune-mi, te rog, anecdota cu papagalul verde. Rîd de cîte ori îmi aduc aminte!" „Ce e cu acest buchet de trandafiri? Ţi-l dăruiesc! Azi împlinesc 11 ani!"...

Dar cea mai mare surpriză i-o făcuse într-o dimineaţă călduroasă cînd Edy s-a oferit s-o servească neapărat cu un pahar cu apă. Acceptase, galanteriile lui fiind tot mai des repetate. Cînd s-a întors ţinea paharul în mîna invizibilă a braţului care-i fusese amputat!.. „Niels Bohr pare de neînţeles! Cum a putut să spună aşa ceva? Ascultă: „Sîntem toţi de acord, domnule Pauli, că teoria dumitale este într-o anume măsură... nebună! Problema care ne frămîntă constă în aceea de a şti dacă este suficient de nebună pentru a avea şanse de a fi corectă!"... „Nu. Astăzi nu am chef de nimic. Aş vrea să scriu ceva". „Ai mai reuşit pînă acum să-ţi aşterni gîndurile pe hîrtie?" „Da... Cum să-ţi spun? Am primit vizita unei fete de liceu, o rudă îndepărtată. După cum mi-a zis. Era cu o prietenă tare frumoasă. M-a... tulburat... faţa asta. Ei i-am scris. Nu mi-e ruşine cu ce-am gîndit. Ascultă: „Sînii ei sînt cea mai elevată expresie a purităţii, sînt ecourile unei stele duble sau ale cometelor, sînt rafinate curcubeie plastice, sunet şi ritm, formă şi culoare, parfum şi prospeţime. Trupul ei mă duce cu gîndul la o sonatină. Are picioare de căprioară, genunchi visători şi glezne metaforice... Este ea însăşi şi nu este ea. Este un capriciu al creaţiei!"

N-am dormit toată noaptea. L-am citit pe Faust al lui Goethe...

„Întregul glob l-am cunoscut de-ajuns.
Ce-i dincolo rămîne nepătruns;
Smintit – cel ce-şi mijeşte-n nori privirea.
Urzind semeni de-ai săi cu-nchipuirea!
Aici să stea. Privind în jur; nu-i mut
Pămîntul, pentru omul priceput.
La ce s-o ia hoinar prin veşnicie?

Nu stăpîneşte ferm decît ce ştie.”

„Aş vrea să învăţ să cînt la pian”... „Au început să mă intereseze cercetările efectuate asupra universului profund al materiei. În corespondența primită de la bătrînul meu prieten n-am găsit decît o relatare în termeni literari. Nu vrei s-o auzi?... „O lume guvernată, ca într-o nuvelă de Kafka, de o logică stranie pe cît de neaşteptată, pe atît de implacabilă, ca o admirabilă orchestraţie polifonică a legităţilor sale şi un uriaş registru de sunete care nu se aud. O imensă paletă de culori care nu se văd”... „Pleacă! Pleacă!.. Picioarele şi mîna”...

Miss Donovan păşi pe alt culoar, grăbindu-se. Uşa de la garsoniera lui Edy era închisă. Se apropie şi ciocăni uşor

— Intră! strigă el. Te-am văzut de la fereastră.

— Bună dimineaţa! Cum ai dormit?

— Ce s-a întîmplat? Eşti aproape descompusă.

— Am îmbătrînit, Edy! Obosesc repede.

— Prostii! Pentru mine nu vei îmbătrîni niciodată!

— Astăzi sînt cam năucă!... Nu-mi mai amintesc. Edy... Cîți ani ai împlinit? Cînd te văd nici nu-mi vine să cred.

Stătea nemişcată, cu poşeta în mînă. Privindu-l cu neliniştea unei femei care cu greu îşi poate controla sentimentele. Tînărul din cărucior avea acum umerii puternici. Tuleiele negricioase de la buza superioară erau în total contrast cu chipul său peticit, strîmb, pe care pielea fină şi albă îi completa candoarea. Glasul lui rostea cuvintele molcom, rotund, cu inflexiuni joase, clare.

— Cum? tresări el. Şaptesprezece, adăugă repede, lăsînd să-i cadă din mînă revista pe care o frunzărise. N-ai realizat, nu?

— Da, şaptesprezece!... Sau optsprezece, spuse în şoaptă.

— Dacă ţi-ai mai revenit, aş vrea să te întreb ceva.

— Ce mai aştepţi? Spune-mi!

— Ai cunoscut-o pe Cyntia?

— Ce ţi-a venit? tresări domnişoara.

— Mi-am imaginat... Nu, am visat. Trebuie să fi fost o femeie tare frumoasă şi bună, şi înţelegătoare. După cum ştiu. A plecat într-un zbor astral către „Lebăda”... Vezi, Ogigia, am şi eu secretele mele. Aş fi vrut s-o cunosc. Uneori am aşteptat-o pe malul lacului, între sălcii... De ce taci?

Miss Donovan deschise poşeta şi căută ceva printre mărunţişurile amestecate, ceva inexistent, ca şi himera lui Luke!

*

Pe Luke l-a găsit în fața oglinzii. Privea cu ochii larg deschişi la imaginea propriului său chip schimonosit, identic aproape cu cel al copilului găsit cîndva într-o maşină accidentată pe autostrada 105. Miss Donovan trecu în cealaltă cameră. Se întoarse cu o lumînare în mînă. O aprinse şi rămase aşa, nemişcată, uitîndu-se lung, secată de puteri, la chipul descompus din oglindă. Transformarea lui implacabilă n-o mai chinuia acum ca altădată.

Îşi reveni însă, auzind o şoaptă ironică:

— Te-ai cam grăbit, draga mea! Nu mă ajuţi să trec în pat?

Lumînarea îi căzu din mînă şi se stinse. Cu gesturi de mult intrate în obişnuinţă, îl cuprinse pe bătrîn pe după mijloc şi-i susţinu mersul tremurător. Luke Petersen nu i se păruse niciodată tînăr, nici chiar atunci, la început, cînd îl asistase la prima ei intervenţie chirurgicală din clinica unde el ajunsese o autoritate. Iar acum, după aproape 25 de ani, îl asista din nou... Îşi alungă presimţirea, sau mai degrabă căută să se înşele, cu aceeaşi resemnare dintotdeauna, obosită, ce excludea orice împotrivire. De aceea, gestul de adineauri, cu lumînarea, atît de deplasat în alte împrejurări, devenise pentru ea firesc şi spontan. Şi, mai departe, ce are să se întîmple cu viaţa lui Edy? Dar cu a ei?

— Acum, pleacă! porunci aspru bătrînul. Nu cred că am nevoie de martori pentru ceea ce va trebui să îndeplinesc.

Un zîmbet strîmb îl întinse buzele subţiri.

— Domnule doctor...

— Pleacă odată, domnişoară! Vezi bine că n-am timp. Du-te la Edy. Grăbeşte-te!... Hai, du-te!

Miss Donovan, bătrîna domnişoară, rămase derutată în picioare. Luke îi aruncă o privire tulbure, în care, după cum i se păru ei, primele umbre ale sfîrşitului luptau cu o nelinişte stranie.

— Dacă nu ajungi... la vreme... s-ar putea să nu-l mai vezi... să nu-l mai vezi niciodată.

Un geamăt reţinut întrerupse vorbele bătrînului. Ca o reacţie spontană la durerile ce-l încercau, şi se miră că nu luase nici cel mai inofensiv calmant. Îşi găsi poşeta, mişcîndu-se lent, ca într-un vis. Se pomeni, fără să fi ştiut cum, dincolo de uşă. Se opri pe culoar, în faţa uşii închise, pradă celei mai stridente crize morale. „Tocmai acum?... Să-l abandonez tocmai

acum?”

— Stai! auzi deodată un strigăt subţire, de nerecunoscut.

Se întoarse, Luke se zbătea în patul lui zvîcnind dezordonat, cuprins de spasme rare, violente, care-l făceau să se încovoaie într-o parte şi-n alta.

— Acolo! murmură el şi întinse o mînă nesigură spre dulap. Valiza... Trebuie s-o duci... altfel... altfel...

Tăcu brusc.

În şifonierul cu lucrurile lui se găsea, într-adevăr, un geamantan de mici dimensiuni, comandat pesemne anume ca să nu atragă atenţia, fiindcă aducea foarte bine cu o geantă femeiască dintre cele la modă în noul sezon. Domnişoara vru să-l deschidă, însă bătrînul, ridicat ca printr-o minune în capul oaselor, îi strigă iar, cu aceeaşi voce poruncitoare:

— Aleargă!

Şi miss Donovan, trîntind uşa în urmă, se precipită năvalnic pe scări.

*

După ciudatul avertisment al doctorului, mai mult intuit, miss Donovan se aştepta la o surpriză. Ar fi fost cu neputinţă să nu fie aşa. Îl găsi pe Edy tot în căruciorul lui pe şase roţi. Căruciorul se afla în cel mai întunecos colţ al camerei. Băiatul îşi sprijinise fruntea şi brusc şi-o retrase, de parcă s-ar fi apărat de nişte lovituri invizibile. Şopti ceva, vehiculul se dădu înapoi, se răsuci şi rămase pe loc. Bluza pijamalei îi atîrna în dezordine pe umărul drept, ca şi cînd şi-ar fi scos pe neaşteptate celălalt braţ, amputat de la cot în jos, sub imperiul unei neînţelese necesităţi. Ceea ce îi rămăsese din braţ se mişca lin prin aer, într-o parte şi alta, ca un fel de aripă fragilă sau ca bagheta unui dirijor care comandă orchestrei un pianissimo. Miss Donovan puse valiza pe patul răvăşit, aruncînd spre băiat o privire curioasă, căci înregistrase anomalia. Edy avea întotdeauna grija pedantă de-a o primi în odaia ordonată impecabil, îmbrăcat decent, nu în pijama. Ce se întîmplase?

— Ce faci acolo? îl întrebă cu o voce cît mai firească.

— Mi-e tare teamă că n-am să pot! răspunse el, cu glas înăbuşit, parcă adresîndu-se altei persoane. Bătrîneţea şi toţi anii cît am fost departe de tine...

Miss Donovan prinse cu băgare de seamă bara de pe spătar şi împinse încetişor. Scaunul rulant opuse o rezistentă înverşunată, de parcă roţile i-ar fi fost frînate sau ceva, ca un prag invizibil, ca o cuşcă rigidă îl ţintuia pe

Edy în locul acela de penitență. Băiatul, adolescentul, tînărul – străbătuse, el ştia cu ce preţ, crizele trecerii prin pubertate, la fel ca şi anii dublei întemniţări, în dosul zidurilor de la sanatoriu şi înapoia chipului respingător al paraliziei şi amputării – lăsă capul pe spate, oferind privirilor acestei admirabile femei, infirmieră de ocazie, imaginea cusăturilor făcute de ea însăşi, odinioară, şi care, asemeni crestăturilor pe scoarţa unul puiet de copac, se umflaseră brusc, se întinseseră, se urîţiseră.

— Ogigia!... suflă timid, şi lacrimi mari îi umplură ochii.

— Edy, dragul meu! răspunse domnişoara, înduioşată, încercînd în acelaşi timp să se convingă de adevărul teribilei bănuieli ce o stăpînea. Cu ce te pot ajuta? Ce-ai păţit?

— Aş vrea aşa de mult... continuă el, dar nu mai izbuti să-şi termine gîndul care se stinse pe neaşteptate.

Un şir de spasme rare, dar violente începu să-l scuture, făcîndu-l să se încovoaie într-o parte şi alta.

— Ai să poţi! mormăi, scrîşnindu-şi dinţii. Ai să poţi, trebuie să ştii asta!...

Ochii îi ieşiseră din orbite, ca şi cînd sufletul ar fi fost gata să-l părăsească, şi atunci o voce străină, ascuţită, ca un ţipăt de pasăre, umplu încăperea:

— Ajută-mă, Edy. Fiule... Fiule, frate...

Sub ochii îngroziţi ai domnişoarei, picioarele inerte, atrofiate ale infirmului zvîcniră sălbatic, aruncîndu-l din scaun, de parcă sub el s-ar fi declanşat un resort. Chircit pe covorul camerei, Edy Norton se tăvălea, cuprins de dureri inimaginabile: pijamaua îi alunecă într-o parte, cu nasturii smulşi, bolboroseli fără noimă i se îngrămădiră haotic pe buze. Zbaterea lui se amplifica de la o clipă la alta, atingînd, depăşind culmi ale paroxismului, într-o acceleraţie fără margini, timpul însuşi păru că se învolbură nestăpînit, alergînd împrejurul său apoi. La fel de repede şi de neaşteptat, sărmanul băieţandru se răsturnă cu faţa în sus, cu mîinile desfăcute ca într-un abandon, cu picioarele îndoite din genunchi.

Şi miracolul – al cîtelea în viaţa lui, atît de plină de neprevăzut şi salvări neaşteptate, în ultimul moment? – se produse din nou, apoteotic, punct final şi încununare a necontenitului său drept la viaţă. Un abur uşor, o ceaţă străvezie se răspîndi peste el, ieşind din trupul lui, ori adunîndu-i-se deasupra, culeasa din aer, şovăi puţin în fuioare întortocheate, ca şi cînd n-ar fi ştiut încotro să se aşeze, după care, scoţînd din vălătucii ei zeci de rădăcini lungi şi flexibile, zeci de tentacule, zeci de cili, zeci de picioare şi

degete şi antene pipăi încet şi cu grijă trupul ce părea lipsit de viaţă, pînă îi găsi **punctele energetice, locurile folosite de acupunctori, porţile prin care organismul bioplasmatic comunică cu cel biologic,** cum îi explicase odată doctorul Luke domnişoarei Donovan. Se fixă în locurile acelea, deveni mai densă, ca o siluetă de fum, **cu ambele braţe şi cu picioarele intregi,** licărind alburie peste contururile chinuite ale infirmului. Şi iată că pe dedesubtul ei, braţul amputat începu să crească, pereche bună a celui rămas întreg, iată că faţa pocită a băiatului începu să-şi piardă cusăturile, rictusurile, şanţurile adînci şi dizgraţioase de piele vînătă, iată că picioarele moi şi subţiri, de copilandru nevolnic, se lungiră şi se îngroşară, profilînd muşchi sculpturali sub pantalonii deveniţi prea strîmţi şi prea mici. Şi la sfîrşitul metamorfozei, pe covorul de iută miss Donovan descoperi un tînăr doctor Luke, sau mai degrabă un doctor aşa cum trebuia să fi fost în tinereţe.

Fiinţa cea nouă clipi de cîteva ori, se întinse leneşă şi o fixă, zîmbind, pe domnişoara Donovan încremenită fără grai în mijlocul încăperii, uitîndu-se la apariţia lipsită de puteri.

— Cum ţi-a plăcut? întrebă, cu glasul de pe vremuri al doctorului Luke. Spectaculoasă lovitură, aşa-i?

— Cine... De fapt, cine eşti? făcu domnişoara, recăpătîndu-şi cu greu glasul pierdut.

— Cine sîntem, adică! răspunse tînărul, cu accentul lui Edy, Ogigia. Chiar pe mine nu mă recunoşti? Sîntem, amîndoi, eu şi doctorul, în acelaşi înveliş nevăzut. (Apoi cu glasul celuilalt:) Ai ghicit, ai ghicit că aşa are să se întîmple. Nu te preface că nu ştii! Bătrînul nu ţi-a spus niciodată nimic?

Sărmana domnişoară îşi cuprinse faţa în palme, încă neputîndu-şi crede ochilor.

— Aţi păcălit timpul, domnule doctor! Şi tu, băiatule. Conformitatea. Dar spuneţi-mi, în **timpul...**

— Şşşt! se împotrivi tînărul. Deocamdată, fără întrebări. N-avem **timp.** Mai bine ajută-mă să mă ridic. În condiţii normale, un doctor serios m-ar fi ţinut la pat cel puţin jumătate de an, să mă păzească şi să mă cerceteze. Dar unde găsim noi condiţii normale şi un medic foarte serios?

Rostind acest mic discurs liniştitor, tînărul se ridică, deschidea valiza adusă de miss Donovan. Scotea dinăuntru un costum de cea mai bună stofă şi croială, cu lenjerie şi pantofi şi, întorcîndu-se decent, cu spatele, se îmbrăcă mişcîndu-se încă greu, şovăitor. Apoi, din buzunarul interior al hainei, dădea la iveală o legitimaţie în etui de piele şi o arătă domnişoarei

încă şi mai uluită de evenimente:

— Ultimele economii, domnişoară! A meritat osteneala. Fiindcă e absolut autentic. Iar la colţul străzilor a 20-a şi a 84-a ne aşteaptă un „Wildewind” ultramarin. Dumneata ieşi prima. Te rog!

Miss Donovan aprobă printr-o înclinare mecanică a capului. Dar în cadrul uşii pe care o deschise se ciocni piept în piept cu directorul sanatoriului.

— Dumneata ieşi prima! Da, prima, domnişoară doctor! repetă sever, însă domnul merge cu mine.

Tînărul rămase niţel în cumpănă, cîntărindu-şi şansele. Era prea slăbit pentru a încerca o ripostă în forţă. Şi oricum ar fi fost inutil. Ignorase microfoanele. Directorul îl strînse bine de brat şi aşteptă.

— Unde, Blacksmith? întrebă tînărul, cu o cerbicie vizibilă.

Directorul îl conduse de-a lungul balconului lung ce trecea pe sub ferestrele zăbrelite ale tuturor camerelor. Îl ţinea în continuare de braţ şi mergea domol, ca şi cum şi-ar fi condus un oaspete. Coborîră cu liftul rezervat conducerii şi străbătură, cu acelaşi pas egal, holul elegant, menit să ia ochii vizitatorilor. O maşină superluxoasă aştepta la scară. Directorul deschise portiera, îl împinse discret înăuntru pe însoţitorul său, apoi ocoli maşina şi urcă la volan.

— Luke, nătărăule! scrîşni, în sfîrşit. Crezi că ai vreo şansă să ieşi de aici singur? Toți vizitatorii sînt fotografiaţi la intrare. Şi automatul nu greşeşte. La părăsirea sanatoriului sînt controlaţi. Asta ca să excludem orice dorinţă a pensionarilor de a evada în travesti!

*

Într-o seară, pe malul rîului, printre sălcii, îşi făcură apariţia doi oameni. Bătrîna îl ţinea de braţ pe tînărul înalt şi tăcut. Cerul era atît de senin, încît picura cu albastru. Şi sălciile deveniseră albastre, şi apa întinsă ca o oglindă.

— În zona aceea se află „Lebăda”! şopti miss Donovan, mijindu-şi ochii către bolta albastră, dantelata la orizont cu purpura amurgului blînd, ca un miel primăvara.

— Crezi că Cyntia se va întoarce? întrebă Luke, visător.

— Se va întoarce, băiete! Cyntia e rodul eternelor iubiri pămîntene!... Stai să-mi scot ochelarii. Să văd măcar Polara!